

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

28 mai 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2013, declarat de către avocatul Pascal Veronica, în numele inculpatului,

Ialamov Alexandr Nicolai, născut la 13 decembrie 1986,
originar și domiciliat în r-l Strășeni, s. Cojușna.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 27.05.2013-16.10.2013
2. în instanța de apel: 12.11.2013-18.12.2013
3. în instanța de recurs: 25.03.2014 - 28.05.2014

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 16 octombrie 2013, a fost încetat procesul în privința lui Ialamov A.N., privind învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților.

Prin aceeași sentință, Ialamov A.N. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 3 ani închisoare, fără amendă. În baza art. 85 Cod penal, la pedeapsa numită i-a fost cumulată parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 04 martie 2013, stabilindu-i definitiv pedeapsa de 5 ani închisoare, fără amendă, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței, Ialamov A.N. la 29 martie 2013, în jurul orei 18.00, urmărind scopul însușirii bunurilor altei persoane, a intrat în farmacia „Felicia”, amplasată pe str. Sarmisegetusa, 10, mun. Chișinău, unde, pe ascuns din aparatul de casă, a sustras bani în sumă de 750 lei, după ce a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, cauzându-i SRL „Econord-IND” o daună în proporții considerabile.

Tot el, la 17 mai 2013, în jurul orei 11.30, urmărind scopul însușirii bunurilor altei persoane, aflându-se în incinta școlii primare nr. 120, amplasată pe str. Independenței, 44, mun. Chișinău, conștientizând de faptul că este văzut de elevii clasei a 3-a „C”, în mod deschis a sustras de pe masa profesorului un iPod de model „Apple”, în valoare de 3691,8 lei, după ce cu bunul sustras a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, cauzându-i părții vătămate Vulpe Aliona, o daună în proporții considerabile.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Moraru A., în numele inculpatului, în care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri, prin care acțiunile inculpatului să fie recalificate din art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal în art. 187 alin. (1) Cod penal, cu încetarea cauzei penale

pe motivul împăcării părților, invocînd depunerea cererii de împăcare de către partea vătămată, aprecierea eronată de către instanța de fond a declarațiilor părții vătămate, în partea stabilirii proporției prejudiciului cauzat.

3.1 Împotriva sentinței a declarat apel și inculpatul, în care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărîri, prin care acțiunile inculpatului să fie recalificate din art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal în art. 187 alin. (1) Cod penal, cu încetarea cauzei penale pe motivul împăcării părților, invocînd încadrarea juridică greșită a acțiunilor inculpatului, paguba fiind restituită și părțile s-au împăcat, precum și neaplicarea prevederilor art. 80 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2013, au fost respinse apelurile declarate și menținută sentința fără modificări.

În motivarea soluției sale instanța de apel a constatat că, starea de fapt reținută în sarcina inculpatului Ialamov A.N. în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, de către prima instanță și expusă conform prevederilor legii în sentința atacată a fost probată la judecarea cauzei integral, inclusiv prin: declarațiile inculpatului, părții vătămate, procesul-verbal de consemnare a plîngerii verbale din 02 aprilie 2013, procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 21 mai 2013.

Instanța de apel a menționat că, motivele apelurilor părții apărării privind nevinovăția ultimului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal sunt declarative, irelevante și ca urmare au fost respinse ca nefondate.

La aplicarea pedepsei prima instanță s-a condus de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, avînd în vedere că pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnatului, cît și a altor persoane, că inculpatul a mai fost tras la răspundere penală, nefacîndu-și concluziile respective de corectare și a stabilit inculpatului pedeapsa cu închisoare în limitele legii penale incriminate, avînd în vedere caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii comise, circumstanțele cauzei, datele despre persoana inculpatului și respectiv nu există careva motive de atenuare a pedepsei.

Nu au fost stabilite nici temeiuri de aplicare a prevederilor art. 80 CP, fiindcă cauza a fost judecată în procedură deplină.

5. Decizia se contestă, cu recurs de către avocatul Pascal V., în numele inculpatului, în care se solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, invocînd judecarea apelului fără participarea interpretului, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, faptei i s-a dat o încadrare juridical greșită, la calcularea termenului pedepsei s-a indicat numele apărătorului.

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct.11) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către avocatul Pascal V., solicitînd respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece recurentul în recursul declarat se referă la starea de fapt, ceea ce nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Luînd în considerație că recurentul invocă dezacordul cu decizia adoptată, doar în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, Colegiul se va expune numai în această parte.

Colegiul consideră că instanța de apel just a constatat ca dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea *jafului, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, și acțiunile acestuia fiind corect încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, fapt demonstrat prin probele cercetate, corect apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblul din punct de vedere al coroborării lor.

În cadrul examinării cauzei în instanța de fond de către părți a fost înaintat un demers de încetare a procesului penal în legătură cu împăcarea părților. Colegiul în acest context stabilește întemeiată concluzia instanței de fond și de apel precum că, infracțiunea comisă de către inculpat este o infracțiune gravă, legea penală nepermițând împăcarea părților, fapt ce a dus în mod just la respingerea demersului în cauză.

Analizînd probele acumulate la dosar, Colegiul constată că, instanța de fond și de apel justificat au apreciat critic declarațiile părții vătămate: „...la momentul actual, prejudiciul i-a fost reparat și acesta nu mai constituie o proporție considerabilă”. Or, proporția considerabilă este apreciată la momentul comiterii infracțiunii și nu ulterior, cînd situația materială vătămate se poate îmbunătăți. Cu atît mai mult, proporția considerabilă nu poate fi apreciată în dependență de faptul dacă, ulterior, paguba a fost reparată sau nu.

Instanța de apel întemeiat a considerat ca corespunzătoare realității declarațiile părții vătămate depuse la urmărirea penală, acestea fiind confirmate prin alte probe și materialele dosarului care coroborează între ele.

De asemenea, Colegiul remarcă și procesul-verbal de sesizare despre săvîrșirea infracțiunii și procesul verbal de audiere în calitate de parte vătămată Vulpe A. unde s-a indicat „cauzarea prin infracțiune a daunei considerabile”, fapt corect apreciat de instanța de apel, ce corespunde realității, fiindcă sustragerea a avut loc de la un cetățean care pentru a-și asigura traiul decent cu doi copii minori, lucrează suplimentar și în cumul, soțul oficial nu lucrează, iar suma de 3691 lei depășește de 7 ori valoarea bunurilor sustrate în proporții mici, prevăzută de art. 18 Cod Contravențional.

Colegiul apreciază că situația de fapt a fost bine stabilită de instanțele de fond și de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat, încadrarea juridică dată faptelor este justă și corespunde situației de fapt reținute, în mod corect apreciind că sunt îndeplinite în cauză condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului sub aspectul infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Cît privește invocarea argumentului, că în momentul sustragerii inculpatul a considerat că nu este observat, instanța de fond și de apel corect l-a apreciat ca o modalitate a acestuia de eschivare de la răspunderea penală. Or, din declarațiile date de către inculpat la faza urmăririi penale rezultă că acesta înțelegea că poate fi observat de elevi în momentul sustragerii bunului, iar din declarațiile părții vătămate se constată că inculpatul a fost observat de elevi în momentul sustragerii bunului.

Lecturînd textul recursului declarant, Colegiul constată că unul din argumente invocate de recurent este *“judecarea apelului fără participarea interpretului”*, temei prevăzut de art. 427 alin.(1) pct. 4) Cod de procedură penală. La acest argument, Colegiul menționează că, deși recurentul indică precum inculpatul nu înțelege limba română, însă analizînd materialele cauzei se atestă faptul că pe parcursul procesului penal în cauză, cît la urmărirea penală, atît și în instanța de fond și de apel inculpatul a dat declarații și a formulat cereri în limba română, neinvocînd obiecții privind lipsa interpretului. Mai mult ca atît, acest argument, a fost invocat pentru prima dată în instanța de recurs, la celelalte etape de examinare a cauzei inculpatul nu a solicitat prezența interpretului, fapt ce duce la neincidența temeiului dat, în cazul supus judecării.

Alt argument invocat în cererea de recurs este *“nepronunțarea asupra tuturor motivelor invocate în apel”*, temei prevăzut de art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, care de asemenea nu este prezent în cazul supus judecării, deoarece instanța de apel în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, precum și deoarece instanța de apel a examinat cauza penală fără careva abateri de la normele materiale și de procedură, just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept sub toate aspectele, încadrînd corect acțiunile inculpatului, concluzie ce este susținută și de instanța de recurs.

În privința temeiului de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, *„faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită”*, Colegiul menționează că temeiul dat nu și-a găsi confirmare în cazul supus judecării, fapt analizat în pct. 7 al prezentei decizii.

Astfel, Colegiul conchide că temeiurile invocate de recurent și prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 12) Cod de procedură penală, nu sunt prezente în cazul supus judecării.

Iar cu referire la argumentul privind menționarea în dispozitivul deciziei, la calcularea termenului pedepsei, a apărătorului inculpatului „Adrian Moraru”, Colegiul precizează că, o astfel de eroare mecanică nu este suficientă pentru a desființa o hotărîre de condamnare sau achitare.

În urma celor supra indicate, Colegiul conchide că temeiurile invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2013, declarat de către avocatul Pascal Veronica, în numele inculpatului **Ialamov Alexandr Nicolai**, în cauză penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 iunie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu